

dyrt, maa man kunne have Sikkerhed for, at den bygger ikke alene godt, men ogsaa praktisk. Solidt bygger Staten næsten altid, men de Bygninger, den opfører, ere ikke altid saa praktisk indrettede som de burde og kunde være. Det er Tilfældet med forskellige store Bygninger. Jeg kunde her — men jeg finder ikke Grund til det — nævne ikke saa faa større Bygninger, der kunde være indrettede bedre, end de ere. Men det er ogsaa Tilfældet med de mindre Funktionærboliger, som blive opførte for Statens Regning, og det er egentlig her, jeg mener, den største Skade sker. Er en saadan Funktionærbolig ikke opført efter de Regler, som vi andre anse for at være ufravigelige, naar vi skulle opføre en god Bygning, vil den Familie, der skal bo der, ikke blive saa tilfreds, som den vilde blive i et fornuftigt indrettet Hus.

Jeg skal nævne to Ting, som forekomme mig at være principale ved Indretningen af et Hus, og som jeg tror, der syndes stærkt imod ved de Bygninger, der opføres af Staten. Den ene af disse to Ting er, at Dagligstuen og Soveværelserne skulle vende mod Syd, den anden er, at Spisekammeret og, jeg kunde tilføje, Køkkenet, skal vende mod Nord. For at en Familie skal føle sig tilfreds i et Hus, er det nødvendigt, at dens Medlemmer faa Solen at se, at Solens Straaler kunne komme ind i Stuerne til Varme og Hygge og for at jage Fugtigheden bort af Huset. Og det er ogsaa af stor Betydning, at Spisekammeret vender mod Nord, idet de Varer, som Familien skal leve af, skulle opbevares der, og det kunne de i Reglen ikke, naar Spisekammerets Vinduer vende mod Vest — hvad jeg anser for det værste — eller mod Syd eller Øst. (*Nielsen-Gron.* Om Sommeren!) Ja, om Sommeren, om Vinteren spiller det ikke saa væsentlig en Rolle. Man kan sige, at dette er Smaating, men for dem, der skulle bo i et saadant Hus, er det ret væsentlige Ting. Jeg vil ønske, at de forskellige Ministre ville tage under Overvejelse, naar der skal opføres saadanne Funktionærboliger, eller naar en saadan Bygning skal forandres, om ikke disse Boliger kunde indrettes saaledes, at de Familier, der skulle bo i dem, kunne føle sig tilfredse der, saa at de ikke daglig skulle behøve at ærgre sig over Værelsernes uhensigtsmæssige Beliggenhed, den daarlige Forbindelse, der kan være i Huset, eller lignende.

Maa jeg benytte Lejligheden til at udtale en Tak til den højtærede Kultusmini-

ster for en Bevilling, der er opført paa Finansloven til Opførelse af en Kirke i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. Jeg anbefaler denne Bevilling til det høje Tings særlige Velvillie. Der trænges i denne Egn — det er paa Nordkysten af Lolland, i Horslunde Sogn — stærkt til en Kirke. Der er en Mængde Beboere der, som bo ret samlet, men have meget langt til Kirke, og som derfor ere næsten udelukkede fra at komme i Kirke. Der foreslaas en Bevilling af 18,500 Kr. til Opførelse af en saadan Kirke, og at der er Trang til den, fremgaar af den Omstændighed, at Beboerne, som ikke ere særlig velstillede, selv have skaffet den store Sum af 8,500 Kr. sammen for at faa denne Kirke. Jeg tillader mig at anbefale denne Post til det høje Tings Velvillie.

Staaing: Der er fra flere Sider i Salen udtalt Glæde over det Statsregnskab, der er aflagt, og det Forslag til Finanslov, som her er forelagt, Glæde over, at Statsregnskabet viser et Overskud paa 3 Mill. Kr., og at vi have et Finanslovforslag liggende for os, som giver Løfte om Balance. Finansielt set er det naturligvis ogsaa rigtigt, at det er glædeligt, at Finanslovforslaget lover Balance, og at Statsregnskabet giver Overskud. Men det er desværre ikke saa, at Befolkningen kan siges at være udelte tilfreds med den Statshusholdning, som føres i vort Land. Det er saaledes, at store Dele af vort Lands Befolkning leve under daarlige Kaar, under stærkere Tryk, end det vistnok er nødvendigt, og under stærkere Tryk, end Landets Velstand og Rigdom berettiger os til at lade disse Folk leve under. Glæden over Finanslovforslaget og over det gode Resultat af Statsregnskabet gaar derfor ikke ned i Underklasserne, hvor Trangen til Statens Støtte er størst. De fattigste i vort Land have ikke stærk Berøring med Finansloven udover det, at de have visse Ydelser at afse til Staten. De 59½ Mill. Kr., der findes paa Finansloven som indirekte Skatter, tilvejebringes ved Ofre, der ogsaa ydes af den allerfattigste Del af Befolkningen, Landarbejderne, af dem med de 4—500 Kr. som aarlig Indtægt, og da Tilstanden er saadan, at Finansloven vel har Berøringspunkter med adskillige af dem, der have de store Indtægter, men ikke synderlige Berøringspunkter med Underklasserne udover det, at Underklasserne maa yde et ikke uvæsentligt Kontingent til den fælles Statshusholdning, kan Glæ-